

„Pașaportul dumneavoastră nu este în ordine!” - Autor necunoscut

Era o zi ploioasă. Ceață deasă plutea peste ținut, altfel așa de strălucitor. Atunci a oprit o diligență rapidă în fața postului de gardă de la granița austriacă.

„Pașapoartele dumneavoastră, domnilor!”, a strigat ofițerul de pază, în timp ce se apropia de diligență. Călătorii au coborât, au predat pașapoartele cerute și se plimbau dus și întors în fața postului, ca să se păstreze calzi în timpul verificării. Toamna înaintase deja destul de mult, iar aerul era umed și rece.

„Aproape că vă puteți imagina că sunteți în patria dumneavoastră”, și-a dat cu părerea unul dintre călători, adresându-se unui englez, care părea că suferă mai mult decât ceilalți din cauza vremii și cu fața posomorâtă își strângea tare paltonul lung în jurul său. „La dumneavoastră, în Anglia, doar este mereu ceață și ploaie.”

Englezul a mormăit ceva ca răspuns, apoi s-a întors spre clădirea postului. În aceeași clipă a fost strigat numele său și ofițerul s-a apropiat de el cu pașaportul în mână.

„Pașaportul dumneavoastră nu este în ordine”, a spus el. „Lipsește viza consulatului prusac.”

„Cum, lipsește o viză? Imposibil! Pașaportul este plin de ele.”

Desigur, pașaportul era acoperit cu ștampile și observații ale diferitelor state și orașe, dar ștampila cea mai importantă lipsea. Ofițerul n-a putut s-o găsească, dar și călătorul a căutat-o zadarnic.

„Ce să fac atunci?” a întrebat el în cele din urmă.

„Nu vă puteți continua călătoria”, a fost răspunsul. „Pașaportul trebuie pus întâi în ordine, adică trebuie trimis pentru ștampilare consulatului în cauză. Aceasta va dura o săptămână, poate chiar mai mult. Atâta timp va trebui să așteptați aici.”

Englezul a protestat. El a explicat că este bolnav și de aceea trebuie să-și încheie călătoria cât mai repede posibil. Ar fi totuși imposibil să aștepte aici zile întregi în starea sa.

Ofițerul a avut milă de sărmanul om, dar n-a putut să cedeze. Ofițerul nu putea să procedeze după cum poftea, ci trebuia să-și facă datoria. Toate rugămintele, plângerile și obiecțiile nu l-au putut îndupleca să renunțe la regulament. Ceilalți călători și-au ocupat din nou locurile, vizitiul s-a cățarat pe locul său, a luat hățurile și biciul și vehiculul greoi a rulat încet prin bariera deschisă.

„Există aici, în apropiere, un hotel cum trebuie?”, a întrebat străinul, silindu-se să-și stăpânească furia.

O țărăncă, ce tocmai trecea pe acolo, s-a oferit prietenoasă să-i arate domnului străin drumul spre sat, unde trebuiau să existe două hoteluri.

„Bietul domn!” a strigat ea miloasă, când aflase ce nenorocire dăduse peste străin, „precis că în seara aceasta este așteptat undeva și în plus, arată așa de bolnav. Dar dați-mi valiza lui. Cu cât ajunge mai repede într-un loc uscat, cu atât mai bine pentru el.” Cu aceasta, ea a pus mica geantă de voiaj a străinului în coșul pe care-l purta pe cap și a pășit viguros înainte. Străinul mergea după ea mai încet. Îi era greu să se împace cu situația neobișnuită. Amabilității cumsecadei sale călăuze îi dădea puțină atenție. În dezamăgirea sa aspră, el își vărsa focul mormăind pentru sine cuvinte supărate.

Curând au ajuns la sătucul liniștit, izolat. Hotelul era un simplu han, propriu-zis numai o cârciumă. Dar buna țărăncă a arătat cu o privire de satisfacție spre el. Fără multă vorbă, ea a preluat negocierea

cu cârciumarul, care s-a apropiat încet, greoi, la chemarea ei, și i-a poruncit să aibă mare grijă de oaspetele său. „Căci”, a spus ea în dialectul ei dur, natal, „este bolnav, după cum vedeți. Pe lângă aceasta, el nu înțelege limba noastră. Este o greșală în pașaportul său și trebuie să rămână aici până când totul va fi în ordine. – Da, da, este un lucru special să ai un asemenea pașaport”, a adăugat ea, clătînând din cap spre străin, cu o privire care exprima cea mai cordială milă. „Sărmanul domn! În curând s-ar putea să aibă nevoie de un altfel de pașaport de călătorie. Sper că acela este în ordine. Atunci, fie ce-o fi!” Cu aceasta, ea s-a întors, salutând, pe drumul ei.

Cuvintele ei nu i-au scăpat străinului. Deoarece în toanele sale proaste nu avusese niciun chef să spună nici măcar un cuvânt prietenoasei sale călăuze, ea presupusese că el nu știe germană. Dar el o înțelesese foarte bine pe femeie, iar ultima ei remarcă nu și-a ratat efectul. Ea l-a atins deosebit de neplăcut. Dar cârciumarul aștepta, ca să-i arate camera. Așa că l-a urmat, tăcând. În odaia mică s-a lăsat epuizat pe singurul scaun existent, de lemn, tare, incomod, și s-a lăsat în voia celor mai triste gânduri.

Ziua a trecut foarte încet pentru el. Pașaportul, care la început zburase cu supărare într-u colț, ca fiind vinovat de toate, fusese între timp băgat într-un plic și trimis la poștă. De îndată ce a venit seara, nefericitul călător s-a dus la culcare. În starea sa trupească nu era capabil să se ridice deasupra circumstanțelor nefavorabile, iar gândurile sale nu-l lăsau să se odihnească. În plus, el se simțea într-adevăr bolnav. Peste zi mâncase numai puțin, deoarece nu putuse să guste mult din aspra hrană țărănească. Patul lui era tare. Așa că se zvârcolea pe patul său, având febră.

Dar nu numai starea sănătății sale, ci și întâmplarea neplăcută, îl împiedicau să adoarmă. Ultima remarcă a țărăncii îi dădea aproape mai multă bătaie de cap decât toate celelalte. Nu putea să scape de vorbele ei, oricât de mult l-au supărat la început. Ele se întorceau mereu în memoria sa: „Sărmanul domn! În curând s-ar putea să aibă nevoie de un altfel de pașaport de călătorie. Sper că acela este în ordine.”

Până atunci se preocupase doar puțin cu problema morții și nici acum nu credea că boala sa va duce la moarte. Dar nu putea totuși, la gândul că este așa de departe de toți cei dragi ai săi și fără un ajutor medical, să se apere de un sentiment de-a dreptul neplăcut; și neîncetat îl urmăreau cuvintele: „un altfel de pașaport de călătorie, un altfel de pașaport de călătorie!” Chiar dacă adormea pentru câteva clipe și evenimentele zilei trecute păseau în fața sufletului său în vedenii fantastice, erau mereu aceleași cuvinte care îl preocupau. Astfel îl chinuiau alternativ gândurile și nălucirile.

În cele din urmă a început, cu toate că nu voia, să mediteze la acea ultimă călătorie, pe care orice om trebuie s-o facă mai devreme sau mai târziu, și să se întrebe cum trebuie să fie pașaportul, singurul care putea să-l ducă la destinația sigură. Îi erau bine cunoscute punctele principale ale învățaturii creștine, fusese, de asemenea, un om relativ bun mergător la biserică și făcuse „multe” care, cum credea el, se cădeau pentru un mărturisitor al credinței creștine. Dar era aceasta „adevărata evlavie”? Are aceasta de-a face pe undeva cu sfințenia despre care este scris „*fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul*”? (Evrei 12.14). Dacă se gândea acum la „obligațiile religioase” pe care le respectase și să-și enumere binele pe care îl făcuse, atunci putea să găsească numai puțină mângâiere în acestea. La ce i-ar putea folosi așa-zisele sale fapte bune la granița unei alte lumi? „Fiule, dă-mi *inima ta*” [Proverbe 23.26] și „dacă dreptatea voastră n-o va întrece pe cea a cărturarilor și a fariseilor, nicidecum nu veți intra în Împărăția cerurilor” [Matei 5.20] – aceste cuvinte ale Scripturii i-au venit în minte. Uneori privise cu satisfacție la faptele sale bune – subscripții considerabile pentru organizații de binefacere și acordări ocazionale de ajutor către cunoscuți care erau în nevoie. Dar asemenea fapte putea să arate și câte un fariseu – și cât de distrugător fusese verdictul Fiului lui Dumnezeu despre acești oameni!

O, câtă bătaie de cap îi dădeau acum aceste întrebări: „Fusesse *dragostea* de Dumnezeu sau de aproapele meu *motivul faptelor mele bune*? Au ele trăinicie înaintea lui Dumnezeu și pot să pretind vreo răsplată pentru ele? Mă vor ajuta să trec prin „poarta strâmtă”?”

Aici a trebuit să se gândească la un cuvânt dintr-un capitol minunat ca atare, un cuvânt din minunata cântare a dragostei. El spune așa: „Și dacă voi împărți ca hrană toată averea mea și dacă-mi voi da trupul, ca să fiu ars, dar nu am *dragoste*, nu-mi folosește la nimic.” [1 Corinteni 13.3].

Toate faptele sale de îndatorire religioasă nu erau ele de comparat cu multele ștampile și vize de pe pașaportul său, care își îndepliniseră bine scopul la timpul său, dar pentru călătoria de astăzi erau total fără valoare? „*Un singur lucru este necesar, un singur lucru este necesar*”, îi răsuna în urechi. El știa bine că aceasta era: „Dacă nu vă veți întoarce și nu veți deveni ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” [Matei 18.3] și „dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” [Ioan 3.5]. Nu avea nicio Biblie la el. Ea nu făcea parte din „necesitățile” sale zilnice. Dar aceste cuvinte, întipărite în memoria sa cu mult timp înainte, se întorceau acum cu putere, cu toate că nu știa cum sau de ce, dar ele vorbeau inimii sale.

Un cuvânt fusese rostit la timpul său și fusese bun. Că el căzuse în asemenea circumstanțe și în plus într-o limbă străină și printr-o femeie străină, el contribuise să-i dea viață și putere. Săgeata, trasă la întâmplare, străpunsese platoșa dură a îndreptăririi de sine și-l trezise din somnul său primejdios pe cel care se legăna într-o odihnă falsă. Astfel se face că turistul nostru a ajuns în cele din urmă într-un adânc chin sufletesc. Îi devenea îngrozitor de limpede, că meritele sale înaintea lui Dumnezeu nu aveau nimic meritoriu. Conștient de propria sa nevrednicie, în cele din urmă n-a mai rezistat să rămână în pat, ci s-a aruncat în genunchi cu strigătul insistent: „O, Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”

Pașaportul a sosit la timpul specificat, ștampilat corect, iar călătorul nostru a putut să-și continue călătoria. Dar cu ce alte sentimente a părăsit locul izolării și al singurătății! Despărțirea de sătucul liniștit, unde primise atâta binecuvântare pentru sufletul său, nu i-a fost ușoară. „Pustiul și țara uscată” înfloriseră înaintea sa și pentru el „au fășnit râuri în pustietate” [Isaia 35.1,6]. Devenise alt om, un om nou, un creștin, nu numai după nume, ci în duh și în adevăr. Pașaportul l-a păstrat în Biblia sa cât timp a trăit, ca amintire pentru felul cum Dumnezeu îl folosisese pentru mântuirea sa veșnică.

Cititorule, este pașaportul tău în ordine? Cum este el marcat și ștampilat? Poți tu să te bazezi că dacă ar trebui să apari în clipa aceasta în fața unei bariere ale unei alte lumi, el ar fi găsit valabil? Nu este totuși important, chiar dacă este neplăcut, să fim reținuți în una dintre călătoriile noastre pământești. Este neimportant dacă planurile noastre vremelnice sunt zădărnice mai mult sau mai puțin și suntem dezamăgiți în speranțele noastre pământești, dar să ratăm locuințele veșnice, să fim excluși când vrem să intrăm în cer, să trebuiască să avem parte să vedem cum alții, pe care i-am iubit, pleacă fericiți acasă, în timp ce noi înșine trebuie să rămânem afară pentru totdeauna – o, aceasta este o soartă prea îngrozitoare ca s-o putem exprima în cuvinte. Prin urmare, privește-ți bine pașaportul! Asigură-te că acolo nu lipsește ceea ce este necesar. Ai grijă ca „numele tău să fie scris în ceruri”. Isus este calea într-acolo. Pașaportul cu acest Nume prețios pe el asigură în toate circumstanțele trecerea liberă în paradis. Dar – nimeni nu vine la Tatăl decât prin Isus Hristos. Căci „în nimeni altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer nici un alt Nume dat între oameni în care trebuie să fim mântuiți” [Faptele apostolilor 4.12].

Titlul original: „Ihr Pass ist nicht in Ordnung!”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*